Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Tony Mott

UN GLONȚ PENTRU JULIETA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Capitolul I – MOSES 7
Capitolul II – PETRE 29
Capitolul III – NATAN 53
Capitolul IV – ANA 77
Capitolul V – ANA 91
Capitolul VI – OSCAR 125
Capitolul VII – NATAN 139
Capitolul VIII – OSCAR 155
Capitolul IX – PETRE 161
Capitolul X – ANA 175
Capitolul XI – PETRE 199
Capitolul XII – ANA 211
Capitolul XIII – PETRE 225

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul I
MOSES

Tel Aviv, iulie 2013

Cum ar fi fost dacă ar fi vorbit? Cum ar fi fost dacă ar fi reușit să dea glas celor mai negre temeri pe care le avusese? Cum ar fi fost dacă ar fi anulat conferința? Cum ar fi fost dacă ar fi cerut măsuri mai aspre de securitate?

Prea multe întrebări care-l măcinau.

Se dădu cu greu jos din pat. Spatele îl durea mai tare decât de obicei. Simțea că e viu, dar asta îl întrista și mai tare. Așezat pe marginea patului, își privea picioarele goale pe podeaua de piatră. Ar fi vrut să nu se miște.

Aterizaseră la Tel Aviv în plină noapte și transferul la spital fusese făcut în mai puțin de zece minute. David mai rezistase

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

încă două ore, fără să se trezească. Pe Ana o sedaseră aproape de comă, se trezise pentru câteva minute în avion și nu mai voiau să riște. Acum îl așteptau pe el să fie de față când o vor readuce la viață. Doar 24 de ore și totul fusese dat peste cap. Totul se prăbușise.

Se apropie de oglinda din baie, își duse mâna la față, într-o încercare inutilă de a da la o parte cearcănele. Lacrimile îi curgeau în voie pe obrazul plin de riduri și se întreba care mai era rostul să cercetezi metode de prelungire a vieții când moartea lovea așa. Era pentru prima dată din întreaga lui existență când se simțea obosit de luptă și distrus de pierdere. Se îmbrăcă cu gesturi automate.

24 de ore de când crezuse că totul se va schimba. Descoperirea epocală în domeniul cardiologiei care ar fi schimbat o mulțime de vieți. Se suspectase mult timp dacă nu cumva se implicase în toate astea și pentru glorie. Nu conta, pentru că nimic nu fusese cum sperase să fie.

Au intrat la prima oră în Palatul Parlamentului, cu mult înainte de sosirea participanților. S-au dus cu toții în sala candelabrelor, totul era pregătit, Ana a vrut să verifice ea însăși ca toată aparatura să funcționeze, a rulat prezentarea pe ecran, a verificat luminile. David s-a plimbat prin sală să vadă dacă fuseseră distribuite toate materialele. El se așezase pe unul din scaunele de pe scenă și se uita când la ea, când la el, mândru de ceea ce reușiseră. Au băut o cafea pe balcon, doar ei trei, lăsându-i pe ceilalți să se agite. Soarele era încă blând la prima oră a dimineții și se anunța o zi senină. Așteptarea în spatele „scenei" fusese foarte dificilă. Și Ana și David aveau emoții. Rosenbaum, prietenul lui de-o viață, și celălalt acționar principal al clinicii Maimonide din Tel Aviv

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

și, implicit, al clinicii Provita de la București, nu fusese în stare de călătorie.

Chiar în ziua zborului la București, Moses trecuse pe la el:

– Îmi pare tare rău că nu poți veni.

– Mie-mi pare și mai rău. Tare aș fi vrut să-i văd pe toți cum le cade fața.

– O să se filmeze, îți promit.

– Da, să-mi trimiți imediat. Ai emoții?

– Foarte mari. Am văzut câte ceva, dar nu toate filmele și nici toată prezentarea. Am vorbit cu David, e totul pregătit.

– Cine va ține prezentarea?

– Amândoi. David va anunța scurt rezultatele și o va invita și pe Ana pe scenă. Au regizat puțin momentul, cu sunete și cu lumini, mi-au zis.

– Băga-mi-aș picioarele în ea de boală și de bătrânețe, Moses. Ce-am ajuns! De câți ani ne știm?

– De … stai că mi-e greu să calculez… de aproape 50 de ani. Nu facem asta cam des în ultimul timp?

– Ce?!

– Să ne tot mirăm de prietenia noastră, de anii care au trecut.

– Ce să zic?! A devenit mai simplu să vorbim despre trecut decât despre viitor.

– Poate că da. Ai grijă de tine, să nu mori până când venim înapoi.

Stai liniștit, nici de-al dracu'.

Încă nu se simțea în stare să converseze cu Aaron. Ultima dată vorbise cu el din spitalul din București când încă încercau să-i stabilizeze pe Ana și pe David și se ocupau de formalitățile vamale. Se hotărâse să se ducă la clinică să o trezească pe Ana, dar pe el să îl anunțe doar mai târziu.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Mașina sosise să îl ia, iar el era îmbrăcat și aștepta cu ochii în gol pe un scaun din bucătărie. Pe geam se vedea marea. Privirea îi era atrasă de mișcarea valurilor. Tot așa îi reveneau amintirile în minte, câte un val, unul după altul. Mai avea doi ani până la 75. Mult pentru un om, mai nimic pentru omenire. Se luptase mereu pentru viață, pentru principii, pentru idealuri.

Moses fusese mereu luat drept revoluționar de cei din jur. Considera că e, pur și simplu, natura lui, moștenire genetică. Amândoi părinții erau dintr-a doua generație de întemeietori. Tatăl lui Moses ajunsese în Israel când sionismul era doar un fel de doctrină utopică. El fusese considerat un idealist și când a pornit clinica, în special pentru cercetările care urmau să se desfășoare. Rosenbaum, un pesimist și un cârcotaș, îl susținuse în virtutea prieteniei și a afacerilor pe care le făceau de ceva vreme împreună, dar a trebuit multă muncă de lămurire. Aaron Rosenbaum nu era de acord cu investiția în proiecte aberante, cum le numea el, și considera că cercetările ar trebui să le facă instituțiile finanțate de către stat și nu întreprinderile private.

Îl cunoscuse pe profesorul Mărculescu în timpul primei lui vizite în România, când semnase contractul cu spitalul Floreasca. Fabrica din Haifa producea aparatura cea mai modernă de pe piață și, prin Rosenbaum, găsiseră câteva portițe de a discuta la București cu cele mai importante spitale. Era pentru prima dată când fusese pus în fața unui sistem mai bolnav decât populația pe care se presupunea că ar trebui s-o trateze. Rosenbaum făcuse contactele, prin tot felul de oameni pe care-i cunoștea și pe care-i mituise prin Ministerul Sănătății. Lui nu-i venea să creadă că bugetele sunt coordonate centralizat și că dacă nu ai susținere prin minister nu vei

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

putea achiziționa, respectiv plăti, absolut nimic. În primele zile îl înjurase pe Rosenbaum că-l trimisese singur. Dincolo de faptul că nu vorbea limba, oamenii aveau un fel aparte de a nu spune mai nimic, creând impresia că vor face sau că sunt de acord. Cel mai tare îl deranja modul în care unii îi dădeau de înțeles că depinde de ei să cumpere, asta doar ca să se asigure că iau o șpagă mai mare. Mărculescu fusese cinstit de la început. Poate că și asta crease apropierea. Sau poate că fusese modul deschis în care îi povestise despre cercetări. Erau zece ani de când stătuse o noapte întreagă de vorbă cu Mărculescu despre ce și cum ar fi dacă în inimă ar putea fi introduse celule noi provenite din modificarea de celule stem ale individului și momentul în care ceea ce părea doar un vis devenise realitate. Dar cu ce preț! După un an în care au făcut față tuturor atacurilor și scurgerilor din interior, cu regizarea morții Anei, cu moartea lui Gabriel, avea acum impresia că nu a meritat nimic, pentru că prin pierderea lui David și cu Ana pe marginea prăpastiei s-a anulat tot. Nu mai știa nici de ce, nici pentru ce.

Se ridică cu greu de pe scaun. Își aruncă ochii prin încăpere, fixă fereastra, privi marea și realiză că nu are putere nici măcar să se înfurie. Traversă livingul și ieși în soare. Șoferul îi deschise portiera și nu scoase nici un cuvânt. Nici el. Ora șapte dimineața la Tel Aviv. Deja cald. Mașini puține. Turiștii încă nu se treziseră, iar orașul nu era deloc agitat. A tăcut tot drumul.

Portarul, Haim, l-a salutat aproape în șoaptă. Fetele de la recepție au lăsat privirile în pământ când a trecut pe lângă ele. La lift nu era nimeni. Situată în cealaltă parte a orașului, clinica se întindea pe o suprafață foarte mare de teren. Își

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

doriseră să aibă deschidere la mare, astfel încât pacienții să se poată plimba pe țărm în timpul recuperării. De multe ori dormea acolo atunci când avea mult de lucru, dar în noaptea precedentă se hotărâse să se ducă acasă. Ar fi rămas lângă Ana. Un medic tânăr al cărui nume nici măcar nu și-l mai aducea aminte – sigur îl mai văzuse, dar ce folos, recunoștea că memoria îi joacă feste – păruse îngrijorat de starea lui. Probabil că tot de el va da și acum. Intrarea în aripa specială era ultrasecurizată. Aplecându-se să-și fixeze ochii în fanta aparatului, își puse din nou aceeași problemă, dar despre care mereu uitase să întrebe: ce se va întâmpla dacă va face o cataractă, oare sistemul de identificare a irisului va mai funcționa corect? Asta era ce îl frământa pe el acum? Observase, oarecum dezamăgit, modul în care îi luaseră gândurile razna, dar nu așa cum s-ar fi așteptat, nu amintiri sau momente cu David sau cu Ana, ci așa cum se întâmplă de obicei, învinge practicalitatea: se temea că ușa nu s-ar mai putea deschide.

Intră în salonul în care se afla Ana. O femeie stătea pe un fotoliu și avea capul pe patul de spital. Părea că doarme. Moses păși încet și se uită de jur împrejur să caute unde să se așeze. În timp ce scotea un taburet de sub pat, Corina se trezise. Sora Anei probabil nu dormise toată noaptea. Bine că a reușit să o aducă și pe ea. Nu voia să-și imagineze ce ar fi putut fi în sufletul ei dacă nu ar fi putut veni. Cu nici două luni în urmă, Corina fusese cea care o găsise pe Ana în cada de baie, cu venele secționate, aproape plutind într-o apă maronie de la sângele scurs. Scena care reda fidel o sinucidere fusese foarte bine regizată. Ana Stancu fusese eleva lui Mărculescu și principalul pion al cercetărilor. Când Ana s-a alăturat echipei pe care o conducea acesta la Floreasca, ritmul de lucru s-a schimbat considerabil. Ea era cea care dăduse

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

grupului energie. Mereu punând întrebări și mereu provocându-i și pe ceilalți, ea, de fapt, era liderul.

Profesorul studia de mult timp celulele stem și avusese idea de a începe pentru început transdiferențierea pe celule de miocard, dar Ana venea mereu cu tot felul de abordări mai mult sau mai puțin posibile, cu tot felul de propuneri de încercări care mai de care mai aberante la prima vedere, dar care dăduseră rezultate. Era nevoie de specialiști și geneticienii își făceau mereu treaba, dar punerea în legătură a ideilor și schimbarea abordărilor, fusese mereu ideea ei. Faptul că ea venise la clinică să prezinte proiectul atunci când s-a decis implicarea lor, respectiv a clinicii Maimonide, fusese determinant. Cu o comisie de nouă medici și ei doi ca investitori. Și el, și Rosenbaum, deși medici ca formare, nu mai practicau demult, așa că decizia lor nu a fost luată doar din considerente medicale, de asta s-au ocupat specialiștii din comisie, că de asta erau atâția, ci mai ales datorită faptului că ea părea o persoană care poate duce totul la îndeplinire.

Avea răspunsuri la aproape orice, iar curajul pe care-l afișa, încrederea în ce spunea și siguranța cu care dădea cele mai neașteptate soluții, i-au cucerit. David era la vremea aceea cel mai bun neurochirurg al lor, iar motivul pentru care era și el angrenat în decizie ținea mai mult de siguranța proiectului decât de cercetările în sine. David era originar din România și ajunsese în Israel chiar înainte de facultate. Un accident din timpul armatei îl hotărâse să urmeze medicina și devenise extraordinar. Cu o formare la universități și clinici reputate din Statele Unite, David era pregătit în acel moment să coordoneze o astfel de încercare.

Au hotărât să construiască un spital în București și să aibă o înțelegere fermă cu Mărculescu și cu statul român asupra

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

proprietății rezultatelor cercetărilor. Ceea ce a fost foarte bine, pentru că, atunci când lucrurile au luat-o razna, românii, autoritățile, s-au ținut de promisiune. Își aducea foarte clar aminte toate discuțiile. Din punct de vedere al încrederii în parteneriatul cu românii, culmea!, el fusese cel mai reticent. După ce-i văzuse pe toți hoții din minister, îi fusese greu să creadă că există și excepții, deși avea toată încrederea în Mărculescu sau în Ana, când a fost vorba de indivizi din sistemul de stat, i-a fost cam greu. Trecuse.

Dificultățile reale apăruseră atunci când Provita părea că va ajunge mai repede decât celelalte grupe internaționale de cercetări la rezultatul final și fiecare a încercat să se descurce cum a putut. În afară de ei, mai erau două echipe mari care aspirau la același lucru: americanii prin grupul de la Chicago și nemții care jucau destul de murdar. Aceștia mutaseră o parte din cercetări în Qatar unde restricțiile legislative în privința experimentelor medicale erau ca și inexistente, pentru că nu-i păsa nimănui de încălcarea unor norme minime. Echipa din Doha era condusă de către unul dintre cei mari cardiologi din lume, doctorul Lukas Breuer.

Era adevărat că nemții coordonau, dar era un proiect internațional: erau și arabi, francezi, englezi în grupul lor, toți însetați mai mult de câștig decât de descoperire în sine. Sau poate că doar el vedea așa lucrurile. Cu neamțul interacționase o singură dată, Lukas era abia la începuturile carierei sale.

Abia dăduseră drumul fabricii și Moses fusese la München pentru un contract uriaș, așa i se păruse lui la vremea aceea, vânduse de vreo zece de milioane de dolari unui singur spital. Sărbătoreau în ultima seară. Ploaie, urât – ținea bine minte toate amănuntele, lucru care-l deranja acum când pierdea uneori șirul a ceea ce se întâmplase cu o zi înainte –,

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

iar el cu Aaron au ajuns cu întârziere pentru că nu au găsit un taxi la timp. S-au prezentat la intrare și au fost conduși la masă. Ceilalți îi așteptau. Erau patru. Directorul clinicii din München și ceilalți doi din consiliul de administrație, iar Lukas era undeva între ei. Era sigur că nu se înșelase. Deși cel mai tânăr dintre ei, Lukas s-a ridicat cu o întârziere aproape de nesesizat. Calm și manierat, s-a înclinat atunci când a dat mâna cu el, dar acele secunde, poate chiar mai puțin, Moses nu le va uita niciodată. De câte ori a fost vorba de Lukas, a fost foarte precaut și a avut dreptate.

Miza foarte mare a proiectul i-a determinat pe ceilalți să încerce să intervină. Gabriel Marica a fost veriga lor slabă. Fost elev și protejat al profesorului Mărculescu, Gabriel era un băiat genial în testele clinice și experimentele pe țesuturi. Din păcate, moartea profesorului în 2012 l-a dat peste cap.

David îi povestise ceva odată despre relația aproape tată-fiu dintre cei doi, dar Moses fusese indulgent, pentru că și el îl vedea pe David ca pe fiul pe care nu-l avusese niciodată. Era mare deosebire între Gabriel și David, evident că orice comparație era absurdă. El nu înțelesese exact drama lui Gabriel, un băiat bun, dar nesigur, mereu în căutare de confirmare a tuturor acțiunilor sale. Americanii l-au tentat destul de ușor cu bani. Despre el și Ana a aflat foarte târziu. Povestea lor nu ținuse mult, ar fi putut chiar să nu știe niciodată nimic.

Ana și Gabriel au fost împreună la congresul de la Chicago, dar, din fericire, idila lor se terminase deja. Nici nu voia să-și imagineze cum ar fi fost dacă ei ar mai fi fost împreună când au fost contactați de către americani. Ana era deja în legătură cu serviciile secrete din România, tocmai ce fusese racolată și a raportat imediat. Ea a fost cea care a avertizat

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

serviciile că Gabriel este capabil să vândă informații și așa s-au putut pregăti. Mossadul a preluat firul și a confirmat la scurt timp că Gabriel începuse să le dea câte ceva. Norocul lor a fost că fusese abia la început și avuseseră grijă să-l tragă pe linie moartă.

Corina îl privea cu atenție. Moses încercă să-i zâmbească:

– Bună dimineața, draga mea.

– Bună dimineața. Erați demult în cameră?

– Nu, abia am venit.

– Am încercat să stau trează, dar nu am reușit.

– Stai liniștită, ți-am zis și aseară, n-aveai de ce să te îngrijorezi, starea e stabilă, ca un fel de somn profund.

– Aș vrea să cred asta, dar mi-e groază când se va trezi. Nu știe nimic.

– Așa e. David s-a dus în timp ce ea era în sala de operație și am preferat să o mai ținem așa. O să vină și Aaron.

Se răzgândise în privința lui Rosenbaum. Era mai bine să-l cheme și pe el.

– Am înțeles că nu se simte prea bine. Credeți că o să facă față?

– Oricum va trebui să afle. Nici el nu știe.

– Mi-e teamă.

– Te cred. Și mie mi-e.

– Părinții lui David au venit?

– Da, sunt în salon. Nu am trecut pe acolo, mi-e groază să dau ochii cu ei. Îl sun pe Aaron.

Moses ieși din salon și se duse la el în birou. Jaluzelele erau pe jumătate trase. Îi plăcea că era răcoare. Se așeză în fotoliu și apelă.

– Neața, bătrâne.